

"הריני גוזר, שיִרְדוּ עֲקָשׁוּ גִשְׁמִים!"

המעשה הבא ארע באחד מלילות השבת החורפיים, כאשר הרב עשה את דרכו בלילית מקרבו, מביתו שבשכונת קרית משה, לבית הכנסת עדס, להשתתף בשירת הבקשות.

קדם צאתו של הרב את הבית, ירדו גשמים עזים. אולם אך יצא הרב מן הבנין, חדלו הגשמים מלרדת. הרב עשה את הדרך הארכה בנחת ובשלווה.

שירת הבקשות בבית הכנסת עדס התארכה בטוב ובנעימים, וכאשר פנה הרב לשוב לביתו, שוב ירדו גשמים עזים. אולם ראה זה פלא, אך יצא הרב מפתח בית הכנסת, חדלו הגשמים מלרדת.

מליו של הרב השתוממו. "כבוד הרב" העיר אחד מהם, "מן השמים שומרים על הרב, שלא יתרטב בגשם..."

"אכן" נענה אחר, "גם בדרך הלוח, לפני שהרב יצא מהבית, ירדו גשמים סוערים, ומיד כשהרב יצא מהבית, פסקו הגשמים! כמובן, בגלל הרב הפסיק הגשם לרדת..."

"האמנם?! תמה הרב, "עם ישראל זקיק לגשם, ואתם חושבים שבגללי נעצר הגשם?!"

"אם הדבר תלוי בי" אמר הרב, "הריני גוזר, שעכשו ירדו גשמים!"

באותו הרגע נבקעו ארבות השמים, וגשם סוחף החל לרדת. היה זה גשם עז במיוחד, שהרטיב את כלם, וגם את הרב, עד לשד עצמותיהם...

את הדרך חזור עשו הרב ומליו תחת הגשם העז...

לאחר שהרב הגיע לביתו והחליף את בגדיו, פנה אליו אחד מבני הבית ושאל: "כבוד הרב, הלא כאשר היינו עם הרב באנגליה, הציע אחד מאתנו לרב ללכת לבית הכנסת בחליפה רגילה ולא בגלימת הראשון לציון, מחשש שמא ירדו גשמים, והרב בטל את הדברים במחי יד, והלך עם הגלימה ולא ירדו גשמים. אם כן, מדוע כאן הרב לא הסכים, שמן השמים יעשו הפוגה בגשמים עבורו?"

חיוך עלה על פניו של הרב. הוא הזכיר לכן ביתו את תפלתו של הכהן הגדול ביום הכפורים, שלא תכנס לפני הבואר יתברך תפלת עוברי דרכים המבקשים שלא ירד גשם ויפריעם בדרךם.

"תפלתו של הכהן הגדול" הסביר הרב בחיור, "התייחסה בודאי ליושבי ארץ ישראל! ליושבי חוץ לארץ, איננו דואגים לגשם..."